

KUKA SEN TEKI?

TIM DEDOPULOS

BAZAR

48 VISAISTA RIKOSMYSTEERÄ

**KUKA SEN
TEKI?**

KUKA SEN TEKI?

48 VISAISTA RIKOSMYSTEERÄÄ

TIM DEDOPULOS

BAZAR

Bazar Kustannus

Alkuteos: *Whodunit Mysteries*

Copyright © Arcturus Holdings Limited

Suomennos Timo Korppi 2021

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-161-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale

Painettu EU:ssa

Sisällys

Johdanto 6

Rikostapaukset

Ensimmäinen taso 9

Toinen taso 149

Ratkaisut

Ensimmäinen taso 243

Toinen taso 252

Johdanto

Meillä ihmisillä on hyvinkin outoja luonteenpiirteitä. Tavallaan se on yksi vahvuksistamme. Tarve ymmärtää asioita on yksi niitä seikkoja, jotka tekevät meistä sen, mitä oikeasti olemme. Jos esi-isämme olisivat tyytyneet siihen, että ”asiat vain ovat sitä, miltä ne näyttävät”, tiede tuskin olisi kehittynyt tai teknologia edistynyt – tai mikään muukaan asia, joita pidämme nykyaikaisessa yhteiskunnassa itsestäänselvyyksinä. Mahdollisuus ihmetellä, käyttää mielikuvitusta ja kokeilla on tehnyt meistä sen, mitä olemme. On vaikeaa edes kuvitella ihmisyyttä ilman uteliaisuutta.

Nykyisin ongelmien ratkaisu tyydyttävällä tavalla on kuitenkin sellainen henkinen kutina, jota tuskin kukaan voi ohittaa itseään raapimatta. Useimmille meistä nopea kurkistus internetiin antaa vastauksen lähes jokaiseen kysymykseen, jota pysähdymme ihmettelemään. Tai sitten vastaus on niin kaukana jokapäiväisestä järjen käytöstä, ettei sillä ole juurikaan käytännön merkitystä. Jos joku

Komisario Parnacki

suuren yleisön joukosta tietää oikean vastauksen, se kyllä löytyy netistä. Jos ei löydy, tarvitaan useampi akateeminen arvo ja miljoonia maksava laboratorio, että päästäisiin edes aloittamaan ratkaisun etsiminen.

Tämä on arvoitusten lähtökohta. Niiden ratkaiseminen on ollut suosittu ja yleinen harrastus niin kauan kuin historiaa on kirjoitettu. Jopa kaikkein kaukaisimmat sivilisaation löydökset muinaisesta Babytoniasta sisältävät arvoituksia ja sanaleikkejä. Ne kuuluivat muinoin osana kaikkiin yhteiskuntiin ja kulttuureihin, ja kuuluvat nykyisinkin. Halu ratkaista arvoituksia on yleismaailmallinen. Se tekee meistä sen, mitä olemme. Arvoitusten ratkaisu ei ole kuitenkaan vain mukavaa ajanvietettä, vaan se on samalla hyödyllistä aivovoimistelua. Henkisen ponnistelun on havaittu pitävän ihmisen muistin ja päättelykyvyn hyvässä kunnossa.

Toivoakseni arvoitukset, jotka esitetään tässä kirjassa, viihdyttävät ja tarjoavat samalla haasteen päättelykyvyillesi. Jokaiseen niistä liittyy rikos, ja sinun tehtäväsi on selvittää syyllinen. Ensimmäisen tason arvoituksissa syyllisen paljastavat loogiset virheet ovat yksinkertaisuudessaan varsin

Neiti Mary Miller

helppoja löytää. Niitä ei silti ole *liian* helppo löytää, vaikka ne eivät olekaan kovin monimutkaisia. Toisen tason arvoitukset tarjoavat hieman monimutkaisempia tapauksia, joissa todisteet eivät ole niin yksiselitteisiä. Vinkkejä oikeaan suuntaan on aina tarjolla, jos tuntuu siltä, että sellaisia tarvitset.

Sinua auttaa omissa ponnisteluissasi kolme epätavallisen tarkkanäköistä tutkijaa. **Komisario Parnacki** tunnetaan lehdistössä lisänimellä ”Paddington”, koska hän on uransa aikana selvittänyt paljon rikostapauksia nimenomaan tuolla tunnetulla Lontoon alueella. Nyt hän on uuden asuinpaikkansa poliisivoimien ylpeyden aihe. Moitteeton pukeutuminen ja hienostuneet tavat kuvaavat hyvin tätä tarkkanäköistä ja loogista henkilöä. **Neiti Mary Miller** on intohimoinen lintuharrastaja, seurapiirihenkilö ja teen ystävä. Varttuneesta iästä ei ole ollut haittaa hänen käsittämättömän tarkalle havainnointikyvyllään, ja vaikka hän ulkoisesti vaikuttaa mukavalta ja vaarattomalta, hänen järkensä leikkaa kuin partaveitsi. Mukana on myös **Joshua Cole**, nuori ja kunnianhimoinen lehtimies ja *Sentinelin* eli kaupungin parhaisiin kuuluvan sanomalehden toimittaja. Hän on valmis pistämään itsensä likoon ja tekemään melkein mitä vain saadakseen haluamansa jutun julki. Tämä pistämätön kolmikko on apuna, kun pureudut kirjassa esitettyihin mystisiin tapauksiin.

Menestyksekkäitä ratkaisuhetkiä!
Tim Dedopoulos

Joshua Cole

RIKOSTAPAUKSET

Kutsumaton vieras

Sigmund Huydgins oli murhattu olohuoneessaan yhdellä teräseen pistolla kaulaan. Hänet löydettiin lempinojatuolistaan. Tuoli oli takkaan päin, ja sen takana avautuivat korkeat ikkunalliset ranskalaiset ovet, joiden kautta oli näkymä ja pääsy viihtyisän oloiselle terassille. Tai ainakin oli ollut siihen saakka, kun nuo ikkunat oli maalattu umpeen. Terassilta avautui näkymä hieman villiintyneeseen puutarhaan. Lokakuu oli jo saanut puiden lehtiä karisemaan sen peitteeksi. Itse huoneessa ei näkynyt merkkejä kamppailusta tai muusta epätavallisesta häiriöstä. Mitään ei ollut varastettu ainakaan muun perheen mielestä. Surma-ase oli tavallinen, esimerkiksi nahkatöissä käytettävä askarteluveitsi. Se oli jätetty pistohaavaan, eikä siitä löytynyt käyttökelpoisia johtolankoja.

Komisario Parnacki tutki rikospaikan ympäristöineen huolellisesti. Huydgins oli sairastellut jo vuosikymmenen ellei enemmänkin ja sen vuoksi hän oli ollut kärkkyisä. Hänen vaimonsa Delpha oli tehnyt itsemurhan neljä vuotta aiemmin, ja itsemurhan tutkimuspapereista paljastui, että epätoivoisen teon syy oli ollut suurelta osin miehen epämiellyttävä käytös vaimoan kohtaan. Kuullessaan askelia takanaan Parnacki kääntyi.

Konstaapeli Sullivan astui huoneeseen. ”Perhe on valmiina kuultavaksi, komisario”, hän ilmoitti.

”Kiitos, John.” Parnacki seurasi Sullivania läpi talon pieneen eteishuoneeseen, joka oli varattu alustavia kuulusteluja varten. Siellä hän otti esiin muistilehtiönsä. ”Pyydätkö ensin hoitajan sisään?”

Lora Ball oli kolmissakymmenissä, miellyttävän oloinen, kuten hoitohenkilökunnalle oli tyypillistä, ja pukeutunut siniseen hoitajan työasuun valkoisine paitapuseroineen. ”Tämä on ollut minulle kokopäivätyö jo seitsemän vuotta”, hän selitti. ”Herra H. sai kohtauksia varsin

usein, ja olin hänen seurassaan noin puolet vuorokaudesta. Minulla on oma asunto vanhassa palvelijoiden siivessä. Hän ei ollut perheensä kanssa mitenkään läheisissä tekemisissä, joten rouva H:n kuoltua minä luultavasti puhuin herran H:n kanssa enemmän kuin kukaan muu. Olihan hän vaikea ihminen, mutta minusta sen selittivät hänen kovat tuskansa ja niistä aiheutuva surumielisyys. Olin käymässä apteekissa, kun rikos tapahtui. Kun palasin sieltä, poliisi oli jo paikalla. Käsitän, että Scott löysi isänsä ja soitti hälytyksen. Toivoisin, että minulla olisi enemmän kerrottavaa.”

Jeff Huydgins oli uhrin vanhin poika. Näyttävästi pukeutunut, vähän roistomaisen oloinen tyyppi, joka vaikutti enemmän harmistuneelta kuin surulliselta isänsä kuolemasta. ”Otin isän yrityksen haltuuni jo 11 vuotta sitten, kun hän ensimmäisen kerran sairastui. Mielestäni firma on pärjännyt minun aikanani hyvin. Emme olleet läheisiä toisillemme. Hän oli aina vihainen, joten minulle oli helpotus kasvaa aikuiseksi. Hoidin kuitenkin velvollisuuteni ja kävin joka viikonloppu katsomassa häntä, siitä en tinkinyt. Samaa en voi sanoa Scottista tai Barbiesta. Olin täällä eilen aamulla ja pidin hänelle seuraa pari tuntia – jos siitä nyt oli iloa meille kummallekaan. Neiti Ball oli lähtenyt asioille siinä vaiheessa, kun poistuin talosta. Menin suoraan klubilleni ja tilasin reilun kokoisen viskin ja soodaveden. Sieltä jatkoin matkaa kotiin.”

Huydginsin tytär Barbara Rogers oli iältään jossakin veljiensä puolivälissä. Vaikka hän näytti päivettyneeltä ja hyväkuntoiselta, kasvoja koristivat selkeät juonteet. ”Mieheni Delroy ja minä olimme eilen poikien kanssa patikkaretkellä koko päivän”, hän kertoi koppavaan tyyliin. ”Kuljimme Pentonin metsän läpi Pyövelikukkulan huipulle ja pysähdyimme siellä piknikille. Se oli oikein mukavaa. Poikien kannalta on tietysti surullista, että he menettivät isoisänsä, mutta oletan äidin voivan

nyt levätä rauhassa omassa haudassaan. Olenko itse onneton? En, herra paratkoon. Hän oli kauhea isä varsinkin minulle, kun olin sellainen ujo tyttö. En todellakaan jää kaipaamaan häntä.”

Scott Huydgins, pojista nuorempi, oli iältään 37 vuotta. Siisti ja reipas, mutta vaikutti alistuneelta. ”Totta, minä löysin hänet”, hän sanoi. ”Kauhea juttu. Tulin paikalle noin kahdelta. Yritän aina ehtiä käymään lauantaisin. Jeff oli jo tullut ja mennyt. Neiti Ball oli asioillaan, joten menin sisään omilla avaimillani. Ajattelin ensin, että isä torkkuu. Olihan hän melkoinen hirviö, mutta silti oli kauheaa löytää hänet tuossa tilassa. Minun olisi tietysti pitänyt arvata, että jokin oli hullusti, koska ajaessani pihaan näin olohuoneen ikkunoiden olevan auki. Isä vihasi vetoa yli kaiken. Siksi kiirehdin sulkemaan ikkunat ihan ensimmäiseksi sen enempää miettimättä. Kun sitten huomasin tilanteen, soitin heti apua ja jäin odottamaan poliisien saapumista. En voi sanoa, että olisin erityisen *surullinen*, mutta niin hyvässä kuin pahassakin hän oli perheemme päämies, ja ilman häntä kaiken keskipisteenä elämä tulee varmasti tuntumaan jotenkin tyhjältä.”

Kun puhuttamiset oli hoidettu, Parnacki sulki muistilehtiönsä ja nyökkäsi konstaapeli Sullivanille. ”Eiköhän hoideta syyllinen poliisi-aseman selliin, vai kuinka?”

Ketä Parnacki epäilee, ja miksi?

VINKKI

MAALI

Bowersin murha

Bowersin murhatapaus oli suuri uutinen. Furman Bowers, vaikutusvaltainen pankkiiri, oli murhattu kylmäverisesti avoimen kassa-kaappinsa eteen. *Chronicle* oli julkaissut murhauutisen ensimmäisenä, *Tribune* oli onnistunut haastattelemaan ensimmäisenä leskeä, ja *Sentinelin* päätoimittaja oli suunniltaan raivosta. Josh Cole kesti tynnosti pomonsa tilytyksen ja poistui huoneesta päätoimittajan lopullinen lausunto korvissaan soiden: ”Hanki meille oikea skuuppi, poikaseni, tai teen seuraavan etusivun jutun sinun kuolinkouristuksistasi!”

Josh palasi toimituksen puolelle kaikkien paikalle olleiden tuijottaessa häntä, kuka sympatiaa tuntien, kuka taas vahingoniloisesti. Hän ei piitannut noista katseista lainkaan, vaan sieppasi päällystakkinsa ja muistilehtiönsä ennen kuin suuntasi hisseille.

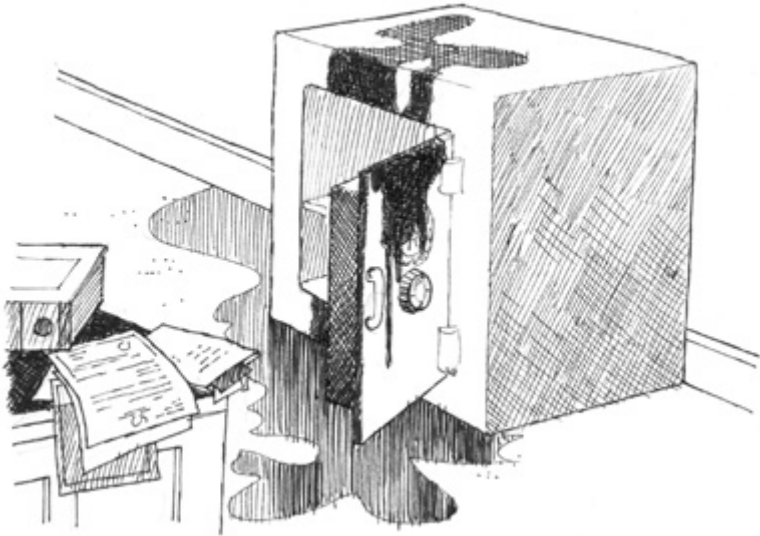
Hänen ensimmäinen kohteensa oli lakiasiaintoimisto Glinton & Mathers, jossa Bowersin perheen pitkäaikainen lakimies Darrell Dalton oli työskennellyt jo kahdeksan vuotta. Pienikokoinen ja hermostuneen oloinen Dalton oli selvästi pettynyt kuullessaan, että vieras oli toimittaja eikä uusi asiakas. Vastahakoisesti hän pakotti itsensä vastaillemaan joihinkin kysymyksiin vain päästäkseen nokkavasta vieraastaan eroon. ”Totta, herra Cole. Asiakkaallani oli tilapäisiä vaikeuksia, joista en tietenkään voi paljastaa mitään sen enempää. En virallisesti enkä epävirallisesti. En ole kuullut, että häntä olisi mitenkään uhkailtu, ei tappamisella tai muutenkaan. Eikä hänellä tietääkseni ollut vihamiehiä, mitä sillä sitten tarkoitetaan. Vihjaukset siihen suuntaan, että hänellä olisi ollut osuus joihinkin hämäräbisneksiin, ovat täysin tuulesta temmattuja.

Sikäli kuin minä tiedän, herra Furman ei ollut koskaan kuullutkaan kenestäkään Benny Lucasista. Itse en ole myöskään ikinä tavannut herra Lucasia tai tämän kumppaneita. Herra Furman oli yhteisönsä kunnioitettu ja merkittävä henkilö, eikä hänellä ollut mitään yhteyksiä järjestäytyneeseen rikollisuuteen. Mutta jos sallitte, minun pitää jatkaa omia töitäni.”

Ruth Bowers, Furmanin vaimo, oli suorapuheisempi. Hän otti Joshin lämpimästi vastaan, tarjosi tulijalle kahvia ja puhui sekä avoimesti että liikuttuneesti kuolleesta miehestään. ”Hän oli ihana ja kiltti mies”, hän

kertoi. ”Rakastin hän aivan aidosti. Mutta olihan hän itsepäistä sorttia. Olen varma, etteivät tappajat saaneet häneltä kassakaapin avauskoodia muuten kuin kiduttamalla. Ehkä juuri siksi he lopulta tappoivat hänet. Kunpa minä olisin joutunut heidän käsiinsä hänen sijastaan! Olin kertonut sen koodin vapaaehtoisesti, eikä siihen olisi tarvinnut käyttää raivokasta väkivaltaa. Sillä lailla olisimme edelleen molemmat hengissä. Tämä on niin järjetöntä. Miesparkani sanoi jokunen ilta sitten jotakin ikävää herra Lucasista, mutta en minä siihen osannut kiinnittää sen enempää huomiota.”

Talossa oli tuona aamuna ollut paikalla kaksi muutakin henkilöä. Toinen oli puutarhuri Charles Hedrick, jolla oli kolme työpäivää viikossa. Hän oli työn karaisema vanha jääkäri, joka osoittautui varsin vihamieliseksi. ”Olen kurkkuani myöten täynnä teitä uutishaukkoja, aina nuuskimassa toisten asioita”, hän saarnasi. ”Jos hänet ammuttiin jollakin pihavajassa säilytetyistä aseista, niin mitä sitten? Aseet eivät olleet minun vastuullani, eikä vaja ollut lukossa. Olin itse puhdistamassa hulevesiviemäreitä puutarhan ja nurmikentän eteläpäässä, ja siinä hommassa meni koko hemmetin päivä. En kuullut mitään. Havahduin vasta sitten, kun poliisi ilmestyi komentelemaan minua. Enkä piittaa patkääkään, vaikka sanotte, että teette vain työtänne, herra mikä lienette. Keskeytite minulta juuri lounaan.”

Toinen talossa käynyt oli halkokauppias Richard Kitts, joka oli poikennut tuomaan tilattuja takkapuita. ”Joo, kävin minä siellä ja kannoin takkapuita laatikon täyteen. Jätin niistä laskun talon rouvalle ja lähdin tieheni. Olin paikalla korkeintaan pari minuuttia. Jos on tarvis, niin voitte kysyä huoltoreittini muilta asiakkailta, mihin aikaan olin kenenkin luona. En siis nähnyt mitään. Ja en totta vie ole kuullut Benny Lucasista. Mitä? No, tehän sanoitte hänen etunimensä, mistä

minä muuten sen olisin tiennyt? Eikä minulla ole mitään rikosrekisteriä, mistä te sellaisen valeen keksitte? Roskapuhetta, täyttä valetta. Jos painatte sellaista lehteen, niin potkin teiltä pään mäsäksi, sen takaan. Ja sen jälkeen, jos teistä on mitään jäljellä, joudutte asianajajani kynsiin.”

Väsyneenä Josh palasi toimitukseen. Bowersin tapauksen kansio oli hänen edessään murhaavan tyhjänä. Muut lehdet kirjoittelivat jo ”lesken surusta”, mutta niin helpolla hän ei aikonut itseään päästää. Hän alkoi käydä läpi poliisituttavaltaan saamiaan rikospaikkakuvia, jotka kaikki muutkin toimittajat olivat saaneet, hemmetti vieköön. Kuvat oli otettu vasta, kun ruumis oli jo siirretty surmapaikalta. Kassakaappi ammitti tyhjyyttään: kaikki oli viety. Vain tyhjä metalli kiilsi. Lattiaa peitti verilammikko, ja sitä oli roiskunut seinille saakka. Edes kassakaapin valmistaneen firman nimi ei ollut välttynyt verikasteelta. Matto oli kuin verisen lähitaistelun jäljiltä. Sotkuisen työpöydän kulma vei kuvissa suuren osan näköalasta. Pöytä oli paperien, kansioiden ja lehtiöiden peitossa.

Äkkiä hän oikaisi selkensä, suuntasi päätoimittajan huoneeseen eikä vaivautunut edes koputtamaan oveen. ”Juttu on selvä”, hän ilmoitti hämmästyneelle pomolleen. ”Tiedän jo, kuka tappoi Bowersin!”

Mitä Josh huomasi?

VINKKI VALOKUVAT

Kiusallinen varkaus

Mary Miller antoi ystävättärensä kaataa hänelle kupillisen vahvaa teetä ja taputti tätä kiitokseksi käsivarrelle. ”No niin, annahan kuulua, mitä on tapahtunut, ystäväiseni.”

Eldora Watson päästi huokauksen ja tuijotti omaa teekuppiaan. ”Se etruskien kaulakoru varastettiin viime yönä juuri, kun myrsky oli pahimmillaan. Varkaat hiipivät sisään, kun olin hetken aikaa viereisessä huoneessa. Aivan hirveä juttu!”

”Hirveää tosiaankin. Siinä etruskikorussahan oli niitä safireitakin?”

”Niin oli. Matthews havaitsi varkauksen vasta iltamyöhällä ja herätti minut. Rosvot särkivät kirjaston ikkunan ja tulivat mutaisilla kengillään siitä sisään. Sieppasivat sitten korun vitriinistä ja tiesivät ilmiselvästi, mitä etsivät ja mistä. Mihinkään muuhun eivät koskeneet. Kai minun pitäisi kuitenkin olla kiitollinen siitä, etteivät vahingoittaneet minua.”

”Etkä siis kuullut mitään poikkeavaa?” neiti Miller kysyi.

”En, mutta silloin satoi kaatamalla ja ukkonen jyrisi, joten ei kai se ole mikään ihme. On tämä kamala painajainen.”

Neiti Miller siemaisi varovasti teekupistaan. ”Mihin aikaan menit nukkumaan?”

”Iltapäivällä olivat ne James-Heatonin häät. Mukavat tietysti, mutta väsyttävät myös. Ja ukkonenkin vielä rassaamassa hermojani. Menin sänkyyn kymmenen maissa illalla, kun tuntui siltä, että myrsky oli vihdoin menossa ohi, ja sammuin kuin saunan lyhty. Ei tullut mieleenkään, että pitäisi vielä tarkistaa kirjaston tilanne. Ja miksi olisikaan tullut?”

”Niinpä tietysti. Entä henkilökunta?”

”Alfreda oli töissä puoli kymmeneen ja lähti sen jälkeen tapaamaan ystäviään. Hän palasi vasta aamulla, mutta ei siinä ole mitään ihmeellistä, koska hänellä oli siihen minulta lupa. Matthews päivystää yleensä yhteen toista illalla. Viimeisellä tarkastuskierroksellaan hän sitten havaitsi, että kaulakoru oli varastettu. Rouva Beasley lähtee aina illallisen jälkeen, kun se on tarjoiltu seitsemältä. Henkilökuntaan kuuluvat vielä puutarhurimme herra Rolen ja hänen apupoikansa Merritt Smith, jotka yöpyvät mieluummin porttivajassa kuin pöytähuoneissa. Olen jo puhuttanut Rolenia, ja jos saan lainata hänen sanojaan, niin yksikään elävä sielu ei ole kävellyt tietä pitkin taloon sateen loppumisen ja sen aamuhetken välillä, kun naiset palasivat työpaikalleen seitsemältä. Mutta sen myrskyn pauhun aikana en olisi kuullut, vaikka piru oli päästänyt pihassa irti lauman viljejä tiikereitä.” Hän tarkoitti naisilla rouva Beasleyta ja Alfredaa, koska he tulevat aamuisin töihin samaan aikaan.” Eldora Watson piti sen jälkeen pienen tauon.

”Onko tiikeri edes laumaeläin?”

”Tiikeri metsästä ja liikkuu yksin, mutta metsästäjäpiireissä puhutaan usein tiikereiden ansasta ikään kuin ne metsästäisivät laumana. Puutarhurillanne on vilkas mielikuvitus.”

”Se kyllä pitää paikkansa. Ja se näkyy myös hänen kukkapenkeissään.”

”Totta, hän on työssään erinomainen.” Neiti Miller puhkesi hymyilemään. ”Mutta jos sallit, ehkä voisin nyt vilkaista sinne kirjastoon.”

”Totta kai. Emme ole ehtineet vielä edes siivoamaan siellä, ymmärrät varmaan. Poliisi käski jättämään kaiken paikoilleen.”

Neiti Miller nyökkäsi, ja naiset siirtyivät yhdessä kirjaston puolelle. Pari-ikkunat olivat edelleen puolittain auki, ja rikottu ikkunaruuutu näkyi selvästi vasemman puoliskon alaosassa. Lukituskahva oli väännetty huolimattomasti yläasentoon. Paksu mutavana kulki ikkunalta suoraan vitriinille, josta kaulakoru oli varastettu. Selkeitä jalanjalkia rosvo oli varonut jättämästä ja oli sen sijaan laahannut mutaisia kenkiään pitkin mattoa. Mutapaakuista oli valunut vettä lattialle, ja vaaleansävyinen matto oli perusteellisesti töhritty. Muu osa lattiaa oli siistissä kunnossa. Vitriini itsessään oli vain väännetty auki. Lasin särkemistä lukuun ottamatta kyse oli hiljaisesta varkaudesta.

Kun neiti Miller pääsi lähemmäs ikkunaa, hän havaitsi myös ikkunalaudalla muutamia mutajalkia. Niitä lukuun ottamatta muu ikkunalaudakin oli puhdas ja siisti. Ikkunan alla maata oli selvästi poljettu, mutta ei siinäkään näkynyt selkeitä jalanjalkia. Ikkunat olivat suunnilleen puoliavoimina, siis tarpeeksi auki joko miehen – tai miksei naisenkin – kulkea niistä sisään tai ulos. Matosta pieni pätkä ikkunan alla oli puhdas, ja sen jälkeen alkoi mutaläiskien vana.

Neiti Miller siirtyi kauemmas mutajäljistä ja pysähtyi korkean kirjahyllyn eteen.

”Eldora ystävänä, minusta tuntuu, että tiedän, kuka varasti kaulakorun.”

Ketä neiti Miller epäilee, ja miksi?

VINKKI
MYRSKY

Hyökkäys antiikkiliikkeeseen

Antiikkiliikkeen omistaja Hiram Beauchamp oli joutunut naamioidun päällekkarkajaan uhriksi tiistai-iltana. Vain pari päivää aikaisemmin Beauchamp oli osallistunut suureen jokavuotiseen löytötavarahuutokauppaan. Tästä kesätyhjennyksestä hän oli ostanut varsin paljon uutta tavaraa liikkeeseensä. Nyt melkoinen määrä arvokkaita pikkuesineitä oli varastettu sekä hänen myymälästään että varastohuoneestaan. Beauchamp itse oli saanut pahannäköisen iskun päähänsä. Komisario Parnacki halusi tehdä ensimmäisen puhuttamisen uhrin sairaalasängyn äärellä.

”Iso korsto”, Beauchamp kuvaili päällekkarkajaansa. ”Minua pitempi. Leveäharteinen. Lihaksikas kuin Kippari-Kalle. Kävi päälle juuri, kun olin sammuttamassa valoja. Miehellä oli tiukka verkkomainen naamio kasvoillaan, joten en pystynyt erottamaan kasvoja. Vaatteet olivat tyköistuvat ja mustat. Tartuin hiilihankoon ja iskin häntä sillä, mutta tyyppi otti iskun vastaan käsivarrellaan. Iski sitten minua pampulla, minkä jälkeen tulin tajuihini vasta täällä. Ei kuulemma ole mitään aivovammaa havaittu. Nenä on kuitenkin lyöty poskelle. Lääkärit sanovat, että minulla kävi tuuri. Uskon sen. Toivottavasti saatte tämän roiston kiinni, komisario. Sellainen raakalainen kuuluu kalterien taakse.”

Tapausta tutkivat poliisit olivat haravoineet antiikkiliikettä ympäröivän alueen tarkasti, ja heillä oli esittää lyhyt neljän nimen lista mahdollisista syyllisistä, joilla oli ollut mahdollisuus ryöstöön. Parnacki päätti puhuttaa ensin Beauchampin apulaista Gordon Hendersonia.

LÖYDÄ SISÄINEN NUUSKIJASI

Kuka sen teki? esittelee 48 rikostarinaa, joissa lukijan tulee selvittää, kuka on toiminut vääryydellä ja viekkauksella tai syyllistynyt peräti murhaan. Avustajina toimivat kolme tarkkaavaista ja terävä-älyistä tutkijaa: komisario Parnacki, Miss Mary Miller ja nuori toimittaja Joshua Cole. Tehtävänä on löytää syyllinen näiden rikostarinoiden henkilöistä, joista yksi yrittää syöttää pajunköyttä.

Mysterit on jaettu kahteen vaikeustasoon, ja ne soveltuvat niin lapsille kuin aikuisillekin tai vaikka koko perheen ratkottaviksi. Oikeat vastaukset mysteereihin löytyvät kirjan lopusta. Tarkkaile tarinoiden epäjohdonmukaisuuksia ja yritä keksiä, kuka sen teki!

9 789523 761612

ISBN 978-952-376-161-2 • kl 79.8

www.bazarkustannus.fi